

Sarah Penner

BESTSELERIO

DINGUSI VAISTININKĖ

AUTORĖ

DVASIŲ
UŽKALBĖ
TOJA

Sarah Penner

Sarah Penner

DVASIŲ
UŽKALBĖ
TOJA

Iš anglų kalbos vertė
Asta Buckiūnaitė

svajonių knygos
2023

Tai atsiverkite, grabai, ir kelkitės, vėlių pulkai...*

William Shakespeare

* William Shakespeare. *Daug triukšmo dėl nieko*. Vilnius: Valstybinė grožinės literatūros leidykla, 1952. (Čia ir toliau – vert. past.)

Septynios spiritizmo seanso fazės

I

Šėtono užkalbėjimas

Mediumas atlieka užkalbėjimą, kad apsaugotų seanso dalyvius nuo suktų ir nelabų dvasių.

II

Maldavimas

Mediumas kviečia visas netoliese esančias dvasias į seanso patalpą.

III

Atskyrimas

Mediumas iš patalpos išveja visas dvasias, išskyrus tikslinę, tai yra mirusiojo, su kuriuo nori susisiekti seanso dalyviai.

IV

Kvietimas

Mediumas pakviečia dvasią įeiti į jo kūną.

V

Transas

Dvasia įsikūnija į mediumą ir šis panyra į transą.

VI

Atomazga

Mediumas išsiaiškina norimą informaciją.

VII

Nutraukimas

Mediumas išvaro dvasią iš patalpos, taip užbaigdamas transą ir seansą.

1

Lena

Paryžius, 1873 m. vasario 13 d., ketvirtadienis

Apleistoje miškingo Paryžiaus priemiesčio pilyje netrukus turėjo įvykti spiritizmo seansas.

Laikrodis rodė trisdešimt dvi minutes po vidurnakčio. Lena Viks, spiritistės padėjėja, sėdėjo prie ovalaus stalo, uždengto juoda staltiese. Čia kartu su ja buvo kiti du seanso dalyviai – džentelmenas su žmona. Paniurusiais veidais juodu sunkiai šnopavo. Jie susirinko sunykusios pilies, kurioje jau šimtą metų niekas negyveno, pirmo aukšto kambaryje, kadaise naudotame kaip svetainė. Už Lenos nugaros nuo sienų luposi kraujo spalvos tapetai, apnuogindami besislepiančius pelėsių spiečius.

Jei šį vakarą viskas klostysis gerai, netrukus pasirodys jų laukiamas vaiduoklis – jaunos moters, nužudytos kaip tik šioje pilyje, dvasia.

Virš galvų kažkas praskuodė. Be abejo, pelė. Jiems įėjus vidun, Lena pastebėjo išmatas – smulkias juodas spiras ant grindlenčių. Bet tada liuoksėjimas virto braižymu ir... ar ji ką tik išgirdo *dunkstelėjimą*? Nuo minties, kad jei vaiduokliai iš

tiesų egzistuoja, ši apleista pilis – tinkama vieta su jais susidurti, Leną nupurtė šaltis.

Ji mikliai dirstelėjo pro langą į tamsą. Aplink pilį krito stambios šlapios snaigės – retas reginys Paryžiuje. Lauke degė keli žibintai ir Lenos žvilgsnis nukrypo į priešais dvarą apkaustuose virpančius metalinius vartus, apraizgytus nudžiūvusių gebenių vijoklių. Už vartų plytėjo tamsus tankus visžalių spygliuočių, apibertų balta dulksna, miškas.

Seanso dalyviai, vadinami sėdėtojais, susirinko vidurnaktį. Pirmieji atvyko aukos tėvai, su jais Lena buvo susitikusi kelios dienos prieš seansą. Netrukus po jų pasirodė Lena ir jos mokytoja, pripažinta mediumė, vesianti šio vakaro seansą, – Vodelina D’Aler.

Visi dalyviai buvo apsirengę juodai, seanso patalpoje tvyranti energija nė iš tolo nepriminė nei šiltos, nei svetingos. Susėdę į jiems skirtas vietas, tėvai nervingai ir staigiai gestikuliuojo; tėvas nuvertė žvakidę ir puolė atsiprašinėti. Lena, kitapus stalo atsivertusi užrašų knygą, jį puikiai suprato. Visi jautė įtampą, ir Lena jau tuziną kartų spėjo nusibraukti sudrėkusius delnus į suknelę.

Niekas nelaukė šios kankinančios valandos su Vodelina. Priėmimo kaina buvo nežmoniškai didelė, ir tai neskaitant tos sumos, kurios ji pareikalavo avansu.

Dvasia, kurią jie ketino iškviešti šį vakarą, buvo ne kasdienė, nors nė vienas iš Vodelinos kviečiamų vaiduoklių nebuvo paprastas. Tai buvo ne koridoriais šliaužiojančios senos močiutės baltais naktiniais marškiniais, nugyvenusios ilgus gyvenimus. Tai buvo ne žuvusieji kare, drąsuoliai, kurie žinojo, į ką veliasi. Ne, tai – smurto aukos, per anksti palikusios šį pasaulį. Visos jos buvo nužudytos. Ir dar blogiau – žudikams pavyko pasprukti.

Būtent tokiais atvejais atvykdavo Vodelina ir todėl žmonės jos ieškojo. Tokie kaip pora, dabar drebanti kitapus stalo. Tokie kaip Lena.

Trisdešimtmetė Vodelina buvo žinoma visame pasaulyje dėl talento iškviesti žmogžudysčių aukas, kad nustatytų jų žudikų tapatybę. Ji buvo gerbiama spiritistė, išsprendusi keletą painiausių Europos žmogžudysčių mįslių. Jos vardas tuzinus kartų mirgėjo antraštėse, ypač jai palikus Londoną praėjusių metų pradžioje – jos išvykimo aplinkybės vis dar buvo neaiškios. Nepaisant to, ištikimų sekėjų visame pasaulyje nesumažėjo. Dabar ji gyveno Paryžiuje, savo gimtajame mieste.

Apleista pilis buvo neįprasta vieta seansui, bet Vodelinos metodai dažnai būdavo keisti, ir ji pati tvirtino, kad dvasias įmanoma iškviesti tik jų mirties vietoje.

Prieš dvi savaites, vasario pirmąją, Lena persikėlė per Lamanšo sąsiaurį, kad taptų Vodelinos mokine. Lena žinojo nesanti labiausiai atsidavusi savo mokytojai studentė. Ji dažnai abejodavo dėl savo įsitikinimų, svarstydavo, ar būtinas *Šėtono užkalbėjimas*, ar reikia *palo santo*, ar būtina pastatyti dubenėlį su paukščio giesmininko kiaušinių kevalais. Ne tiek abejodavo, kiek paprasčiausiai nesijautė *įsitikinusi*. Viso šito įrodyti neįmanoma. Nieko iš šito negali pasverti, išnagrinėti, pavartyti delnuose kaip namie laikomus akmenis ar mėginius. Jei kiti mokiniai noriai priimdavo net labiausiai iš piršto laužtas okultizmo teorijas, Lena nuolat klausinėdavo: *kaip?* Iš kur tikrai žinai? Ir nors prieš keletą metų ji dalyvavo viename seanse, nieko įtikinamo ten nepamatė. Be abejo, nepasirodė joks vaiduoklis.

Šis tiesos ir iliuzijos konfliktas varė ją iš proto.

Per savo dvidešimt trejus gyvenimo metus Lena nebuvo mačiusi jokios šmėklos. Kai kurie teigdavo, kad vaikščiodami

senuose dvaruose ir kapinėse jusdavo šaltį, arba tvirtindavo matę žvakių šviesos mirgėjimą ar į žmogų panašų šešėlį ant sienos. Lena pritardama linksėdavo, trokšte trokšdama tuo patikėti. Bet nejaugi šių miražų neįmanoma paaiškinti kaip nors... racionaliau? Šviesos triukai egzistuoja visur, o prizmes ir atspindžius lengvai paaiškina mokslas.

Jei kas prieš kelis mėnesius Leną būtų pakvietęs keliauti į Paryžių, kad dalyvautų spiritizmo seanse, ji būtų nusijuokusi. Juo labiau – mokytis paties spiritizmo? Kokia laiko gaišėtis, kai Temzės upėje guli daugybė uolienuų pavyzdžių, kurie tik ir laukia, kol bus surinkti. Tačiau viską pakeitė Visų Šventųjų išvakarės – naktis, kai Lena kuklaus tėvų viešbučio Hikvėjaus svečių namų Marilebone sode rado savo brangią jaunėlę serį Ivę, subadytą peiliu. Buvo akivaizdu, kad įvyko kova: Ivės plaukai buvo ištaršyti, visas kūnas nubrozdyntas ir nusėtas mėlynių. Jos knygų krepšys iškratytas ir numestas šalia kūno.

Toliau policija Ivės mirčiai skyrė tiek pat dėmesio, kiek ir bet kurios kitos vidurinės klasės moters nužudymui, – na, visai nedaug. Praėjo trys mėnesiai ir nebuvo jokio atsakymo. Lena jautėsi apimta nevilties – neviltilis nugali netikėjimą, dabar ji tai žinojo. Ji dievino Ivę labiau nei bet ką kitą šiame pasaulyje. Magija, raganavimas, poltergeistai. Lena buvo pasiryžusi bet kam, jei tai reikštų, kad ras būdą vėl susisiekti su mylima jaunėle.

Be to, nors dar nebuvo apsisprendusi dėl vaiduoklių, vylėsi, kad jos mėgstamos fosilijos gali būti įrodymas, jog gyvybės likučiai egzistuoja ir po mirties. Ivei pirmai šovė ši mintis, o dabar Lena troško atrasti šią tiesą labiau nei bet kada.

Ivė buvo pradedančioji mediumė, ji nepalaužiamai tikėjo dvasiomis, buvo Vodelinos mokinė ir gerbėja. Jei kas ir galėjo rasti būdą, kaip įveikti ribą tarp gyvenimo ir mirties, tai tik ji.

Lenai reikėjo su ja susisiekti, kad sužinotų, kas nutiko. Policijai galbūt nesinorėjo ieškoti teisybės, bet Lena negalėjo nurimti. Todėl nutarė atidėti į šoną savo dvejones ir išmokti – o gal net ir įvaldyti – šio keisto spiritizmo meno.

Ji nė negalėjo tinkamai gedėti, nes buvo visa galva pasinėrusi į sesers žmogžudystės išaiškinimą. Lenai kol kas nesinorėjo gedėti. Prieš gedulą ji troško keršto.

Žinodama, kad Vodelina nekeliaus į Londoną – pernai skubiai išvykusi, ji nebuvo nėsyk grįžusi, – Lena nutarė pati vykti į Paryžių. Ji buvo pasiryžusi vienokiu ar kitokiu būdu išaiškinti Ivės mirtį. Net jei tai reikštų, kad teks mėnesį praleisti mokantis pas nepažįstamąją – nors ir jai patikusią, kaip jau spėjo įvertinti, – ir net jei tektų mokytis grėsmingų gan abejotino meno subtilybių.

Be to, gal šįvakar tai pasikeis.

Galbūt šįvakar Lena pirmąkart pamatys vaiduoklį.

* * *

Lena išspraudė plaštakas tarp šlaunų; ji drebėjo ir nenorėjo, kad kas nors pastebėtų. Jai norėjosi pasirodyti drąsia padėjėja ir pavyzdinga mokine. Be to, reikėjo pademonstruoti šaltą protą velionės tėvams, sėdintiems kitapus stalo ir akivaizdžiai išsigandusiems dėl to, kas gali nutikti šį vakarą.

Ji džiaugėsi sutikusi juos prieš kelias dienas ne tokioje niūrioje vietoje. Pora apsilankė erdviame Vodelinos bute Paryžiaus centre ir ketveriukė susėdo salone aptarti būsimo seanso.

Ir jo grėsmių.

Lena jau pažinojo seanso pavojus – kai pirmą kartą prisistatė kaip būsima studentė, jiedvi su Vodelina aptarė juos, bet per šį susitikimą salone tos grėsmės atrodė kur kas reikšmingesnės.

– Pas mane nerosite būrimo ar spiritizmo lentelių, – paaiškino Vodelina aukos tėvams. – Jos skirtos vaikų žaidimams palėpėje. Mano seansai gali pakrypti kita – pavojingesne linkme.

Salono durys atsivėrė ir svečių namų tarnaitė įnešė arbatos. Padėjo ją ant stalo priešais ketveriukę, šalia schemos, kurią Lena ir Vodelina anksčiau studijavo. Joje buvo nurodyta, kaip tinkamai įrengti seanso stalą su daugybe *outils*. Juodos bičių vaško žvakės, opalai ir ametistai, gyvatės oda ir druskos dubenėliai.

– Transo būseną, – spėjo motina išėjus tarnaitėi.

– Būtent.

Kelias savaites pasimokius pas Vodeliną, Lenai nereikėjo prašyti paaiškinimų. Ji žinojo, kad transo būseną, arba *įsikūnijimas*, vadinama tai, kai dvasia tiesiogine to žodžio prasme užvaldo mediumą ir vėl apsigyvena gyvame, kvėpuojančiame kūne. Vodelina šitai apibūdino kaip savotišką dvilybę egzistenciją, leidžiančią mediumams pažinti mirusiojo prisiminimus ir mintis, tuo pat metu išlaikant ir savo protą.

Aukos motina, gurkštelėjusi arbatos, pasilenkė į priekį išimti kažko iš rankinės – tai buvo laikraščio iškarpa. Jos rankos drebėjo lygiai taip, kaip ir atvykus, kai ilgai spoksojo į Vodeliną prieš prabildama.

Lena ir pati lygiai taip sureagavo pirmąsyk sutikusi Vodeliną – ne todėl, kad ją glumintų mediumės reputacija. Dėl to buvo kaltos jos vaiskiai mėlynos akys ir tai, kaip ji sulaukė Lenos žvilgsnį keliomis sekundėmis ilgiau, nei buvo mandagu. Toji akimirka bylojo daug: Vodelina pasitiki savimi. Kaip ir Ivė, ji nekvaršina galvos dėl taisyklių.

Abu šie bruožai Leną prikaustė.

Motina padavė straipsnį. Lenai nepavyko iškaityti antraštes, bet straipsnio data bylojo, kad jis kelerių metų senumo.

– Čia rašoma, kad per vieną jūsų seansų mirė vyras, – paaiškino motina. – Ar tai tiesa?

Vodelina linktelėjo galva.

– Dvasios yra nenuspėjamos. Ypač tos, kurias kviečiame, – aukos. Didžiausia rizika kyla seanso pradžioje, kai sukaltu *Maldavimą*, kuriuo į patalpą sušaukiamos visos netoliese esančios dvasios. Tai prilygsta vandens čiaupo atsukimui – norėdama priimti nužudytojo dvasią ir išaiškinti nusikaltimą, privalau susidurti ir su kitomis vėlėmis. Stengiuosi šią fazę praeiti greitai, bet negaliu tų dvasių visiškai sulaikyti. – Ji linktelėjo galva į straipsnį.

– Ar policija nustatė, kaip tas vyras mirė? – neatlyžo motina.

– Oficialiai – širdies smūgis. Bet mes, buvusieji patalpoje, matėme, kaip tai nutiko, – pastebėjome plaštakos šešėlį ant jo burnos. – Vodelina gražino iškarpa. – Per dešimtmetį tik trys žmonės mirė per seansą. Tai – itin reta. Dažniau netikėtai atsiranda žaizdų, susijusių su traumomis, kurias aukos patyrė prieš mirtį. Nubrozdinimai, raiščių patempimai, sumušimai.

Velionės tėvas nunarino galva, Lena trandė staigų norą ištrūkti iš kambario, gal net ir išsivemti. Šių žmonių duktė buvo pasmaugta. Kas bus, jei per seansą ant kieno nors kaklo savime atsiras virvės žymė? Vien mintis apie tai rodėsi nepakeliama.

– Esama ir mažesnių pavojų, – tęsė Vodelina. Greičiausiai ji pajuto, kad būtų išmintinga pakreipti temą. – Pavyzdžiui, dalyviams gali kilti noras *užsiimti* neįprasta veikla. Per seansą prieš kelis mėnesius du dalyviai, apkvaite nuo svaigiųjų gėrimų, pradėjo ištvirtinti ant stalo.

Lena aiktelėjo. Iš visų istorijų, kurias per pastarąsias dvi savaites girdėjo iš Vodelinos, ši buvo labai netikėta.

– Ar jie buvo meilūžiai? – paklausė numanydama, kad aukos tėvams taip pat smalsu.

Vodelina papurtė galvą.

– Gyvenime iki tol jie niekada nebuvo susitikę.

Vodelinai pasisukus, Lenos žvilgsnis nukrypo į vos pastebimą strazdanėlę ant jos nosies galiuko. Tokia mažytė, kad galėjai supainioti su šešėliu.

– Nepaisant pavojų, – tęsė Vodelina, žiūrėdama į tėvus, – transas yra greičiausias ir veiksmingiausias būdas gauti informacijos, reikalingos bylai išspręsti. Tai – ne pramoga ar paguodos paieškos. Jei siekiate būtent šito, nukreipsiu jus į daugybę geros reputacijos vaiduoklių medžiotojų visame mieste.

Tėvas atsikrenkštė.

– Man neramu... – jis pritilo, švelniai imdamas žmonos ranką. – Na, man neramu dėl savo žmonos būklės, jei seansas vyks pilyje, kur mirė mūsų duktė.

Kur mirė mūsų duktė, – taip jis pasakė. Šitai buvo lengviau ištartai balsu nei *Kur buvo nužudyta mūsų duktė*. Tai pripažinti buvo pernelyg sunku, neapsivertė liežuvis. Lena šitai suprato geriau nei bet kas kitas.

Vodelina pažvelgė į moterį.

– Jums teks rasti būdą susitvardyti, kitaip patariu visai nedalyvauti.

Ji atsisėdo ir sudėjo rankas, užbaigdama šią diskusiją. Tai buvo vienas pagrindinių Vodelinos įsitikinimų – dvasią galima iššaukti tik netoli jos mirties vietos. Jei ji būtų galėjusi atlikti seansą per atstumą, Lenos čia, Paryžiuje, visai nebūtų. Ji būtų parašiusi Vodelinai ir paprašiusi, kad ši atliktų Ivės dvasios iškvietimo seansą Prancūzijoje, o paskui praneštų Lenai rezultatus.

Bet, kaip Vodelina viešai pareiškė, ji į Londoną greitu metu negrįšianti. Lenai teks pačiai išmokti seansų meno Paryžiuje, tada sugrįžti į Ivės mirties vietą, viliantis, kad pačiai pavyks iškviesti sesers dvasią.

– Daugybė mediumų veda seansus iš savo namų, – prabilo velionės motina. – Toli nuo tos vietos, kur mirė jų artimieji.

– Ir daugybė mediumų yra sukčiai. – Vodelina pasukiojo arbatos puodelį ir nesuglumusi tęsė: – Suprantu, kad sunku būti dukters mirties vietoje, bet mes čia susirinkome ne guostis. Esame čia tam, kad išaiškintume nusikaltimą.

Nors žodžiai galėjo nuskambėti šaltai, bet Vodelina šią frazę buvo sakiusi daugybę kartų. Ji negalėjo susitapatinti su sielvartaujančia šeima. Sielvartas – silpnybė, o nėra nieko pavojingesnio už bet kokią silpnybę seanso patalpoje. Dvasios – pavojingos, klajūnės, linkusios persekioti ir erzinti dalyvius, nepriklausomai nuo to, pakviestos jos ar ne; ir jos mėgo silpnybes.

– Būsité tik dviese, tiesa? – pasitikslino Vodelina.

Velionės tėvas nežymiai linktelėjo.

– Ar jūsų dukra buvo ištekėjusi, gal turėjo gerbėją? Jei taip, būtų paranku pakviesti. Kuo daugiau latentinės jūsų dukters energijos galime sutelkti patalpoje, tuo geriau.

– Ne, – atsakė tėvas. – Netekėjusi, neturėjo gerbėjo.

– Bent jau kiek mums žinoma, – pridūrė motina, vos pas-
tebimai šyptelėdama. – Mūsų dukra buvo ganėtinai... nepri-
klausoma.

Lena, pralinksminanta moters atsargiai parinktų žodžių, nusi-
šypsojo. Galbūt jų dukra šiek tiek panėšėjo į Ivę. Laisvos sielos.
Nepažabota.

Motina atsikrenkštė.

– Ar galiu paklausti? – tarė ji, žvelgdama į Leną. – Kokį vaidmenį jūs atliekate seanse?

Lena linktelėjo.

– Esu panelės D’Aler padėjėja. Stengiuosi įsiminti užkalbėjimus, užsirašinėsiu septynių seanso fazių seką.

– Ji nėra mano įprasto kurso mokinė, – pridūrė Vodelina. – Paprastai kurse būna trys penki mokiniai. Aplinkybės susiklostė taip, kad prieš porą savaičių, Lenai atvykus tarp grupių, nusprendžiau ją priimti mokytis individualiai.

Visa tai buvo iš esmės tiesa, nors ir labai apibendrinta. Lena atvyko į Paryžių ir pranešė Vodelinai, kad Ivė, jos buvusi mokinė, buvo nužudyta Londone, ši žinia Vodeliną labai sukrėtė. Mediumė nieko nelaukusi pakvietė Leną vidun, apgyvendino tuščiam kambaryje su miegamaisiais gultais, paprastai skirtame mokiniams, ir pradėjo pagreitintą mokymo programą. Įprastai grupės studijuodavo pas Vodeliną aštuonias savaites, bet ji nusiteikė Leną išmokyti dvigubai greičiau.

– Nežinojau, kad ne tik vedate seansus, bet ir mokote, – nusistebėjo motina.

– Taip. Dirbu mediume dešimt metų, o mokau penkerius. – Palinkusi į priekį, ji surimtėjo. – Grįžtant prie seanso, yra dalykų, kuriuos galite atlikti, kad sumažintumėte mano išvardintų pavojų tikimybę. Visų pirma, jokio vyno ar stipriųjų gėrimų prieš seansą. Nė lašelio. Ir stenkitės sutramdyti ašaras. Nesigilinkite į prisiminimus. Prisiminimai – tai silpnybė. O seanso patalpoje silpnybė – pražūtinga.

Silpnybės keliamas pavojus buvo viena pirmųjų pamokų, kurių Vodelina išmokė Leną, pradėjusi studijas. Pasaulis knibždėte knibžda vaiduoklių. Kiekvienas miegamasis, pieva ar jūrų uostas. Per tūkstantmečius, kai žmonės gyveno ir mirė,

dvasios toli nenukeliavo. Štai todėl, paaiškino Vodelina, daugelis seansų baigiasi nekviestų dvasių pasirodymu. Dauguma jų – geranoriškos ir tiesiog smalsios; jos trokšta vėl patirti įsikūnijimo pojūtį arba nori žaismingai paerzinti seanso dalyvius. Vodelinai buvo vienas juokas išginti šias draugiškas šmėklas.

Pavojų kelia piktosios dvasios ir destruktyvūs poltergeistai, dėl kurių kaltės per seansą gali nutikti daug kas. Jie gali įsikūnyti į Vodeliną, aplenkdami iškviestąją dvasią, arba į dalyvius – šis reiškinys vadinamas *absorptio*. Šios būtybės yra protingos ir aiškiai žino, kas yra jų grobis: verkiantieji. Jaunuoliai. Neblaivieji. Geidulingieji. Tokios savybės – tai trapumo, savotiško akytumo apraiška, leidžianti nelabajai būtybei įskverbti į žmogų.

Kad tokios piktosios dvasios nesutrukdytų seansui, Vodelina prieš pradėdama atidžiai įvertindavo dalyvius. Ir neleisdavo dalyvauti jaunesniems nei šešiolikos ar asmenims, nuo kurių trenkė alkoholiu. Kartais išmesdavo ir rypaujančius šeimos narius.

Šis kruopštus pasiruošimas, senovinis apsauginis užkalbėjimas, kurį Vodelina perskaitydavo kiekvienos sesijos pradžioje, ir du išvaymo įsakymai – juos galima naudoti kraštutiniu atveju – užtikrino jos seansų saugumą.

Dažniausiai.

Bet nieko negali visiškai garantuoti. Tai – *menas*, ne kartą kartojo Vodelina. Ir dvasios yra visiškai nenusapėjamos.

* * *

Pilyje Lena pakėlė akis nuo užrašų knygos ir žvilgsniu ėmė tyrinėti aukos tėvų kūno kalbą. Tėvo veidas buvo įsitempęs, abi plaštakos tvirtai sudėtos ant stalo. Jis atrodė pasiruošęs

mūšiu. Motinos žvilgsnis atrodė pilkas ir kupinas nuostabos, jos skaistalus ant skruostų vagojo išdžiūvusių ašarų upeliai.

Lena ją didžiavosi. Abiem didžiavosi. Tačiau dėl jų stiprybės pati Lena gali tapti pažeidžiama. Nusipurtė, svarstydamą, ar dvasia gali palaikyti *ją* silpniausiu žmogumi patalpoje, o gal dar kas nors gali nepasisiekti. Ji prisiminė keletą Vodelinos pasakojimų apie žmones, kurie, būdami transe, vienas prieš kitą išsitraukdavo ginklus, arba apie po kambarį ėmusias skraidyti didžiules žvakides. Lena apsidairė – visa laimė, nepastebėjo jokių žvakidžių.

Vodelina atrakino odinį lagaminą ir ištraukė iš jo kelis daiktus. Visi susėdo į savo vietas ir kambarį užpildė nervinga tyla. Kas, svarstė Lena, įvyks per ateinančias minutes? Ji nevalingai kramtė nagus – ši yda ją lydėjo visą gyvenimą – ir įdėmiai stebėjo, ar nepamatys Vodelinos apgaulės ženklų. Nieko nepastebėjo.

Mediumė iš lagamino ištraukė du juodus audeklus. Atsargiai pakabino juos virš mūrinio židinio ir ant švininėmis grotelėmis dengto lango, pro kurį buvo matyti įėjimas į apgriuvusią pilį. Apatinė stiklo dalis buvo išdaužta, tad audinys sulaukys skersvėjų. Tačiau Lena žinojo ir kitą priežastį, dėl kurios Vodelina dabar jį dengia, – jiedvi tai apžvelgė per pamoką. Langai – tai šviesos vartai, masinantys ateiti nekviestas dvasias iš tolėliau. Kaip ir židiniai. Nelaba dvasia gali įlįsti pro kamina taip pat lengvai, kaip ir pro langą. Todėl geriausia patalpą kiek įmanoma užsandarinti. *Uždarumas ir tamsa.*

Na, dabar tikrai viskas atrodė uždara. Galiausiai Vodelina atsisėdo, prisitraukė kėdę arčiau Lenos ir pakreipė link jos kojas. Lena svarstė, ar taip ji pasielgė netyčia. Vylėsi, kad ne.

Vodelinai atvertus užkalbėjimų knyga, ant skruostų nudryko ilgų blakstienų šešėliai. Išslydusi plaukų sruoga pakibo

priešais veidą, bet mediumė nekreipė dėmesio ir vartė knygos puslapius, o per blyškias rankas lengvai slydo šilkinės suknelės audinys.

Lena pagavo velionės tėvą spoksant į Vodeliną. Jo vyzdžiai išsiplėtė ir pajuodo, lūpos prasižiojo. Lenai toks žvilgsnis buvo pažįstamas, bet ji nė kiek dėl to nesmerkė šio vyro. Gal kas ir pavadintų šį žmogų iškrypėliu, netgi puolusiu, nes šis, vis dar prislėgtas sielvarto ir netekties, geba jausti geidulį. Bet ne Lena. Jai buvo gerai pažįstama tokia painiava.

Iš tiesų sielvartas ir troškimas gali sueiti į bjaurią porą. Bet Lena nekaltino vyro kitapus stalo, nes ją pačią šiomis dienomis kankino tokia pati agonija.

* * *

Kambaryje įsiviešpatavo tyla. Žvakės liepsna neplazdėjo, audeklas ant lango nešnarėjo. Nors seansas dar nepradėtas, Vodelina neabejotinai perėmė viską į savo rankas. Ko ji beprašytų, dalyviai buvo pasiruošę paklusti.

Lena tuo džiaugėsi ir guodėsi tvirtu Vodelinos pasitikėjimu savimi, taip kontrastuojančiu su kambaryje tvyrančia šurpia atmosfera. Atmintyje išniro Vodelinos pažadas pakeliui į pilį. „Tau nieko blogo nenutiks, – tyliai tarė ji. – Jei prireiks, tave apginsiu pirmą. *Ma promesse à toi.*“

Dabar Lena mintyse pakartojo šiuos žodžius, šį pažadą. Savo pačios užkalbėjimą.

Vodelina iš apsiausto vidinės kišenės išsitraukė mažytį laikroduką. Pasižiūrėjo į ciferblatą ir įsikišo atgal.

– Pradėsime po keturiasdešimties sekundžių.

Kitapus stalo aukos motina sušniurkštė, tėvas atsikrenkštė ir ištiesino nugarą. Lenai buvo sunku įsivaizduoti, kokie

jausmai turėjo juos kamuoti: subtili pagunda ir siaubas dėl netrūkusių patiriamų įvykių. Kokie jausmai gali apimti artėjant susitikimui su savo mirusia dukra?

Turbūt tokie patys, kaip ir artėjant susitikimui su mirusia seserimi.

Ši mintis Leną sukrėtė. Šis vakaras – ir visas mokymosi kursas – buvo skirtas ne tik seansų meno studijoms. Galiausiai šios pastangos skirtos susisiekti su Ive ir sužinoti tiesą apie jos nužudymą.

Lena šiltai nusišypsojo velionės motinai kitapus stalo. Moters akyse atsispindėjo žvakės liepsna; ji tramdė ašaras. Lenai knietėjo pakuždėti jai keletą paguodos žodžių, bet tam tinkamas laikas jau seniai praėjęs.

Dalyviai sėdėjo nuleidę akis, laukdami, kol pratiksės tos keturiasdešimt sekundžių. Lena girdėjo, kaip Vodelinos apsiausto kišenėje tiks laikrodis – mažytis mechanizmas metaliniame korpuse. Ji žinojo, kad Vodelina skaičiuoja – sutiksėjus sekundėms, ji ims tarti pirmąją užkalbėjimą, apsaugos *exordium*, preliudiją iš tūkstančio metų senumo lotyniško teksto apie demonus. Lena jau mintinai mokėjo pirmuosius keturis posmus, bet iš viso jų buvo dvylika.

Ji laukė, kol Vodelina giliai įkvėps – užkalbėjimą reikėjo išberti vienu nepertraukiamu įkvėpimu. Tai dar vienas dalykas, kurį Lenai reikėjo lavinti, – kvėpavimo kontrolė. Praeitomis dienomis skaitydama užkalbėjimą iš savo užrašų knygos, ji įstengdavo įveikti tik pusę teksto, kol pajusdavo silpnumą ir imdavo gaudyti orą.

Žvakė arčiausiai židinio sumirgėjo ir kažkur šalia – gal už kambario sienų, o gal antrame aukšte – pasigirdo *smūgis*.

Lena sustingusi pakėlė akis nuo užrašų knygos. Tai ne pelė ant grindų lentų – tas buvo aišku. Iš pirštų jai iškrito pieštukas.

Ji instinktyviai pasilenkė arčiau Vodelinos, pasiruošusi įsikibti šiai į ranką, jei to prireiktų. Tebūnie prakeiktas etiketas.

– Kažkas ateina, – staiga prabilo Vodelina. Balsas išliko tolygus ir žemas. Ji nuleido žvilgsnį žemyn ir užsimerkė.

Vėl pasigirdo *smūgis*. Lena įsitempė ir staigiai atsisuko į aukos šeimą. Kitapus stalo velionės motina išplėtė akis, o tėvas viltینگai palinko pirmyn. Be abejonės, jiems šis smūgiavimas reiškė, kad juos tuoj pasieks jų dukters dvasia. Tačiau Vodelina su jais išsamiai neaptarė septynių fazių seanso sekos, tad jie negalėjo žinoti, kad dvasios apsidreikimui dar per anksti, kad seansas dar nė neprasidėjo.

Lena greičiausiai buvo vienintelė iš jų šitai žinojusi, bet kažkas buvo ne taip. Seka buvo sutrikdyta – Vodelina niekuomet nepradėtų seanso be *Šėtono užkalbėjimo*, turinčio juos visus apsaugoti. Akimirką ją apėmė siaubas. Ar koks nors demonas būtent šiuo momentu mėgina patekti į kambarį? Ar kas nors bloga sutrikdė Vodelinos seką? Dilbiais perbėgo šaltukas; ji laukė mediumės veiksmų.

Bet Vodelina nepajudėjo. Drąsiai, kaip tikra pavaduotoja, Lena atsisuko į ją.

– Ar kažkas... ateina? – Pritilo. – Dvasia? – sukuždėjo.

Vodelina iškvėpė, jos veide buvo aiškiai matyti nusivylimas. Ji papurtė galvą ir pakėlė pirštą, tarsi norėdama pasakyti: *Luktelėk*.

Staiga kambario durys atsilapojo.

Sudomino? Pirkite knygą
DVASIŲ UŽKALBĖTOJA
ir mėgaukitės istorija iki pabaigos.

**Šiame mistiniame ir įtaigiamame,
įtampos, paslapčių ir magijos kupiname rašytojos
Sarah Penner romane atgyja istorija.**

NITA PROSE, „NEW YORK TIMES“ BESTSELERIO
„KAMBARINĖ“ AUTORĖ

Sensacingo bestselerio „DINGUSI VAISTININKĖ“ autorė kuria užburiantį pasakojimą apie tiesą, magiją ir didžiulę riziką, kurią moterys prisiima, kad atkeršytų už tuos, kuriuos myli.

Likimas tebūna gailestingas tam, kas tapo kerštingo mediumo priešu...

1873-ieji. Apleistoje pilyje Paryžiaus pakraštyje rengiamasi spiritizmo seansui, kuriam vadovaus pripažinta mediumė Vodelina D'Aler. Ši moteris visame pasaulyje garsėja dėl savo talento prakalbinti nusikaltimų aukų dvasias, kad išsiaiškintų, kas jas nužudė, todėl į ją pagalbos kreipiasi ir aukos artimieji, ir policininkai.

Lena Viks atvyksta į Paryžių ieškoti atsakymų apie sesers mirtį; jai tenka atsiduoti nežinomybei ir įveikti nusistatymą prieš okultizmą. Kai Vodeliną pakviečia į Angliją išsiaiškinti rezonansinės žmogžudystės, Lena lydi ją kaip padėjėja. Tačiau kai moterys kartu su įtakingais garsios Londono spiritizmo draugijos vyrais imasi narplioti paslaptį, kyla įtarimų, kad jos ne tik siekia išsiaiškinti nusikaltimą, bet galbūt ir pačios yra į jį įsipainiojusios...

www.svajoniuknygos.lt

www.facebook.com/svajoniuknygos